

Debreceni Ítéltábla
Pkf.I.20.335/2024/2.

A Debreceni Ítéltábla a Pivarnyikné Dr. Juhász Emőke Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: Pivarnyikné dr. Juhász Emőke ügyvéd) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a dr. Varga István ügyvéd (cím) által képviselt kérelmezett neve (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 21.Pk.20.196/2024/13. számú végzése ellen a kérelmezett 14. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

v é g z é s t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy 7000 (hétezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket az állam visel.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A kérelmezővel szemben a Sz.-i Járásbíróság (a továbbiakban: járásbíróság) előtt 2016. április 13-án nyújtottak be keresetlevelet. A P.20.3../2016. szám alatt így megindult perben a járásbíróság 2023. február 6-án elsőfokú ítéletet, a kérelmezett pedig 6.Pf.20.3../2023/18. szám alatt 2023. december 12-én másodfokú ítéletet hozott, amelyet a kérelmezőnek 2024. január 16-án kézbesített.

[2] A kérelmező 754 000 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kérte kötelezni a kérelmezettet. Arra hivatkozott, hogy a per 2016. április 14-től 2023. december 12-ig tartott, amely 1885 nappal haladta meg a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 6. §-ának (1) bekezdésében foglalt 60 hónapot, ezért a Pevtv. 7. §-a és a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI.30.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Kr.) 1. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján erre az időtartamra 400 Ft/nap vagyoni elégtétel illeti meg őt.

[3] A kérelmezett a kérelem elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a számított pertartam 2779 nap volt, amelyből a Pevtv. 15. §-ának (3)-(5) bekezdései alapján le kell vonni 1252 napot, így a figyelembe vehető pertartam nem haladja meg a 60 hónapot, ezért a kérelmezőnek nem jár vagyoni elégtétel.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg az a kérelmezőnek 378 400 Ft-ot, az ezt meghaladó kérelmet pedig elutasította. Kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg a kérelmezettnek 9425 Ft elsőfokú perköltséget,

az államnak pedig 11 310 Ft feljegyzett elsőfokú illetéket, megállapította ugyanakkor, hogy 11 310 Ft feljegyzett elsőfokú illetéket az állam visel.

[5] A határozat fellebbezett részének indokolása szerint a számított pertartam 2016. április 14-től 2023. december 12-ig 2799 nap, az észszerű idő pedig 1462 nap volt. A számított pertartamból le kellett vonni a 2017. március 25. és 2017. október 3. között eltelt 193 napot, a 2018. január 3. és 2018. február 14. között eltelt 43 napot, a 2019. február 26. és 2019. június 17. között eltelt 112 napot, valamint a 2021. május 6. és 2021. június 17. között eltelt 43 napot. Ezt meghaladó pertartam-csökkentésre azonban már nem volt lehetőség, ezért a kérelmezett alap nélkül kérte – egyebek mellett – a 2018. november 8-tól 2019. február 25-ig eltelt 110 nap, a 2019. szeptember 6-tól 2020. január 21-ig eltelt 138 nap, a 2020. március 16-tól 2020. július 9-ig eltelt 116 nap, a 2022. január 26-tól 2022. március 23-ig eltelt 57 nap és a 2022. május 25-től 2022. június 1-ig eltelt 8 nap levonását, amelyet az elsőfokú bíróság a végzésében részletesen megindokolt. Erre tekintettel a 2799 napos számított pertartamot csupán 391 nappal csökkentette, így a figyelembe vehető pertartam 2408 nap lett, amely 946 nappal haladta meg az észszerű időt. Mivel pedig a kérelmező csak ez utóbbi időtartamra kért vagyoni elégtételt, a Pevtv. 7. §-a alapján 946 napra 378 400 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezte a kérelmezettet, az ezt meghaladó kérelmet pedig elutasította.

[6] A kérelmezett a fellebbezésében azt kérte, hogy az ítéltábla részben változtassa meg az elsőfokú bíróság végzését, szállítsa le az általa fizetendő vagyoni elégtételt 171 600 Ft-tal. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pevtv. 15. §-ának (3) és (4) bekezdéseit, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 95. §-ának (1) bekezdését és a 151. §-ának (1) bekezdését akkor, amikor nem csökkentette a számított pertartamot a 2018. november 8-tól 2019. február 25-ig eltelt 110 nappal, a 2019. szeptember 6-tól 2020. január 21-ig eltelt 138 nappal, a 2020. március 16-tól 2020. július 9-ig eltelt 116 nappal, a 2022. január 26-tól 2022. március 23-ig eltelt 57 nappal és a 2022. május 25-től 2022. június 1-ig eltelt 8 nappal. Mindezt a kérelmezett részben az elleniratában, részben pedig a fellebbezésében részletesen kifejtett indokokkal támasztotta alá.

[7] A kérelmező a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú végzés fellebbezett részének a helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

[8] Az ítéltáblának a fellebbezés érdemi elbírálása előtt azt kellett megállapítania, hogy annak mi a pontos tartalma. Erre azért volt szükség, mert a kérelmezett a fellebbezésének indokolásaként részben visszautalt az elleniratban foglalt nyilatkozataira. Ahogy azonban azt a Kúria már többször is kifejtette: a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 371. §-a (1) bekezdésének d) pontja alapján a fellebbezésben szövegesen körül kell írni azt az eljárási vagy anyagi jogszabálysértést, amin a fellebbezés alapul, ez határozza meg ugyanis a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének terjedelmét (pl.: Kúria Pkf.II.24.839/2019/3. számú határozatának [7] pontja, Pf.VI.24.583/2022/2. számú határozatának [15] és [20] pontjai). Mindezt tehát egy korábbi beadványra történő visszautalással nem lehet teljesíteni (pl.: Kúria Pfv.IV.20.829/2022/6. számú határozatának [26] pontja), mert az parttalanná tenné fellebbezést, és megakadályozná azt, hogy a másodfokú bíróság minden kétséget kizáróan megállapíthassa a felülbírálati jogkörének határait (pl.: Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.428/2022/8. számú határozatának [30] pontja). Ezért az ítéltábla nem tekinthette a fellebbezés részének az elleniratot, és nem minősíthette az abban foglalt nyilatkozatokat a fellebbezés indokolásának. E jogi álláspont helyességét az is alátámasztja, hogy az ellenirat a kérelem cáfolatát szolgálja, a fellebbezésben viszont már azokat az érveket kell kifejteni, amelyek a fellebbezett határozatban foglalt konkrét ténybeli és jogi álláspontot támadják. Annak meghatározása pedig, hogy az elleniratban foglalt érvek közül melyek lehetnek alkalmasak a fellebbezett

határozatban leírt álláspont cáfolatára, nem a másodfokú bíróság feladata, hanem – a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének d) pontja alapján – a fellebbezőé. Ezért az ítéltábla a kérelmezett fellebbezésének indokolásaként csak azokat az érveket vehette figyelembe, amelyeket a kérelmezett a fellebbezésében szövegesen is körülírt.

[9] Az így meghatározott tartalmú fellebbezés elbírálása során az ítéltábla – a Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdéseiben foglalt jogszabályi feltételek hiányában – nem léphette át a fellebbezési kérelem és az észrevétel korlátait [Pp. 370. §-ának (1) bekezdése]. Ezért fellebbezés hiányában nem érinthette az elsőfokú végzés azon rendelkezését, amelyik a kérelmet részben elutasította, és azt sem, amelyik a kérelmezettet 206 800 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezte, hanem kizárólag abban foglalhatott állást, hogy ezt meghaladóan el kell-e utasítani a kérelmet. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[10] Ennek oka az, hogy a vagyoni elégtétel nemcsak a figyelembe vehető pertartam észszerű időt meghaladó részére, hanem az észszerű időt meghaladó teljes pertartamra jár. Ahogy azt a Debreceni Ítéltábla a BDT2023.4621. szám alatt közzétett Pkf.II.20.458/2022/4. számú végzésének [26] pontjában már kifejtette: „[a]z az értelmezés feleltethető meg a jogalkotó szándékának, amely szerint a polgári eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel összegének számítása során a vizsgált eljárás teljes időtartamát kell figyelembe venni. Ha a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz a Pevtv. 15. §-a szerint figyelembe vehető időtartama meghaladja a Pevtv. szerint észszerűnek minősülő időt, úgy az eljárás teljes, a törvény szerinti számítás értelmében meghatározott időszakából kell levonni a Pevtv. 15. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján be nem számítható időtartamot, és ehhez igazodóan kell a vagyoni elégtétel összegét kiszámítani. A törvényi megfogalmazás szerint ugyanis a vagyoni elégtétel a teljes figyelembe vehető időszakért és nem csupán annak az észszerűnek minősülő időtartamot meghaladó részéért jár, ezért az alapeljárás egészét figyelembe kell venni, és nem csupán a Pevtv.-ben meghatározott időtartamon felüli időszakot kell kompenzálni. A Pevtv. 7. §-ának (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz 15. § szerint figyelembe vehető időtartama meghaladja az észszerűnek minősülő időtartamot, a fél pénzbeli igényt érvényesíthet vagyoni elégtételként. Ebből tehát egyértelműen következik, hogy a figyelembe vehető időtartam szükségszerűen több mint az észszerűnek minősülő időtartam. Az R. 1. §-ának (1) bekezdése azt tartalmazza, hogy a vagyoni elégtétel összegét a bírósági eljárás Pevtv. szerint figyelembe vehető időtartamára eső naptári napoknak és a napi összegnek a szorzataként, egyösszegben kell megállapítani. Mivel pedig a figyelembe vehető időtartamnak többnek kell lenni az észszerűnek minősülő időtartamnál, a csak az észszerű időtartam és a figyelembe vehető időtartam különbözetére hivatkozó számítás a jogszabályi rendelkezések nyelvtani értelmezésével nem támasztható alá.”

[11] Mindez azt jelenti, hogy a kérelmező nemcsak a figyelembe vehető pertartam észszerű időt meghaladó részére, hanem a teljes figyelembe vehető pertartamra követelhetett volna vagyoni elégtételt. Ehelyett csupán 1885 napra terjesztette elő a kérelmét, amelyhez a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése alapján mind az elsőfokú bíróság, mind pedig az ítéltábla kötve volt, így ennél több napra nem ítélt meg vagyoni elégtételt. Mindez a kérelmezettre nézve azzal a következménnyel járt, hogy az elsőfokú eljárásban olyan elleníratot, a másodfokú eljárásban pedig olyan fellebbezést kellett volna benyújtania, amelyben arra hivatkozik, hogy a kérelmezőt – részben vagy egészben – még az általa lecsökkentett időtartamra sem illeti meg vagyoni elégtétel. Amennyiben ugyanis a figyelembe vehető időtartam az elleníratban/fellebbezésben kért pertartam-csökkentések levonása után is meghaladja a követelt vagyoni elégtételnek megfelelő időtartamot, az teljesen feleslegessé teszi az elleníratban/fellebbezésben kért levonások érdemi elbírálását, hiszen az ilyen

tartalommal előterjesztett ellenirat/fellebbezés annak alapossága esetén sem vezethet a kérelem részbeni vagy teljes elutasítására.

[12] Jelen esetben a számított pertartam az elsőfokú végzés nem fellebbezett megállapítása szerint 2799 nap volt. Ebből az elsőfokú bíróság fellebbezéssel nem támadott módon 391 napot vont le, így a figyelembe vehető pertartam 2408 nap lett. Amennyiben ebből a kérelmezett fellebbezése folytán le kellene vonni további 429 napot, a figyelembe vehető pertartam 1979 nap lenne. Ez az időtartam azonban még mindig jóval meghaladná azt a 946 napot, amely után a kérelmező az elsőfokú végzés szerint vagyoni elégtételt kapott. Erre tekintettel a fellebbezésben foglalt érvelés nem volt alkalmas arra, hogy az ítéltábla leszállíthassa a kérelmezőnek megítélt vagyoni elégtételt, ezért a fellebbezés nem foghatott helyt.

[13] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének fellebbezett részét a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése szerint megfelelően alkalmazandó Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[14] A fellebbezés nem vezetett eredményre, a másodfokon pernyertes kérelmező azonban nem számított fel másodfokú perköltséget, ezért ennek viseléséről nem kellett döntenie [Pp. 82. §-ának (3) bekezdése]. A másodfokon pervesztes kérelmezett az általa felszámított másodfokú perköltséget maga viseli, a feljegyzett fellebbezési illeték ugyanakkor – a kérelmezett személyes illetékmentessége folytán – az állam terhén marad [Pp. 83. §-ának (1) bekezdése, 102. §-ának (1) és (6) bekezdései].

Debrecen, 2024. szeptember 19.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró